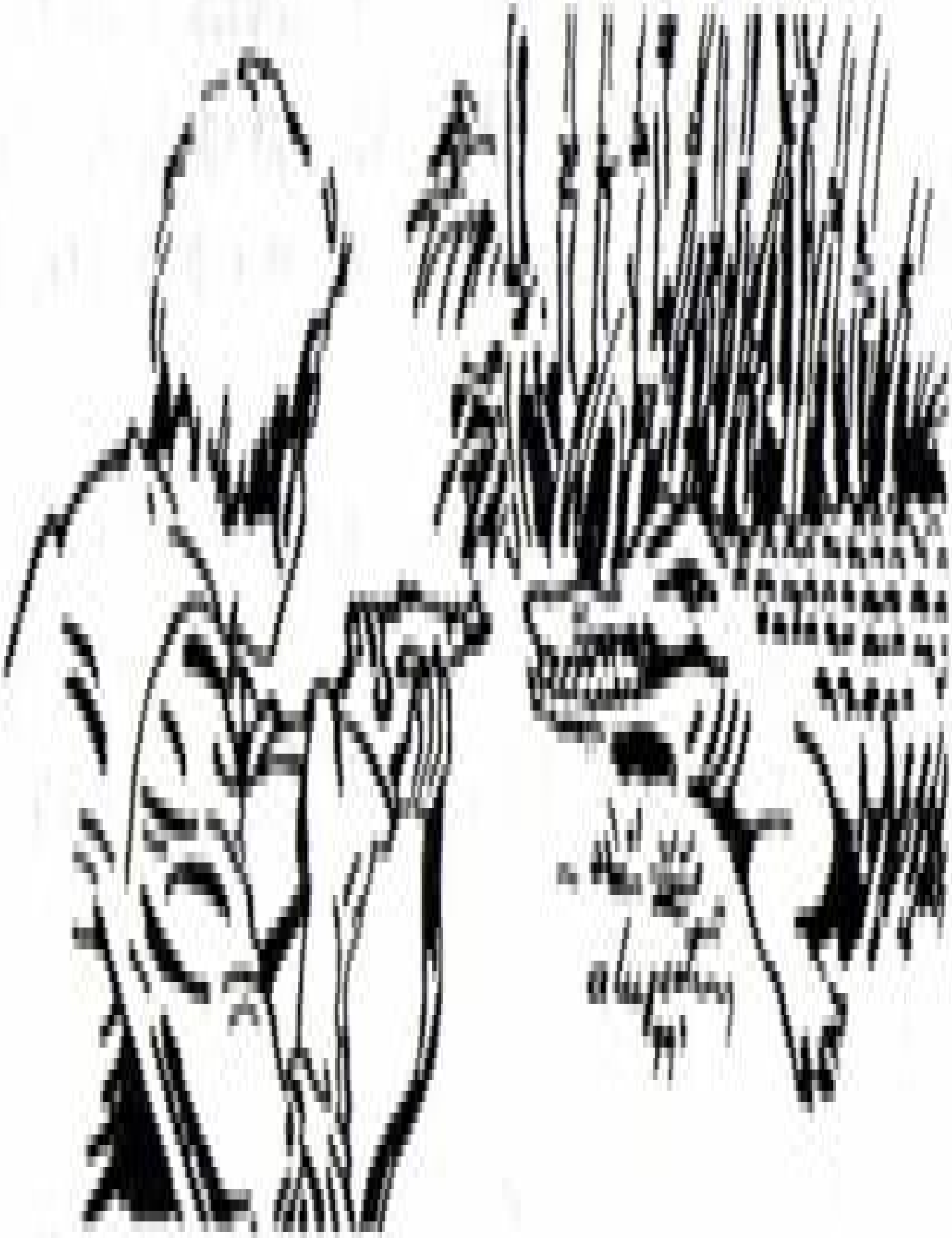

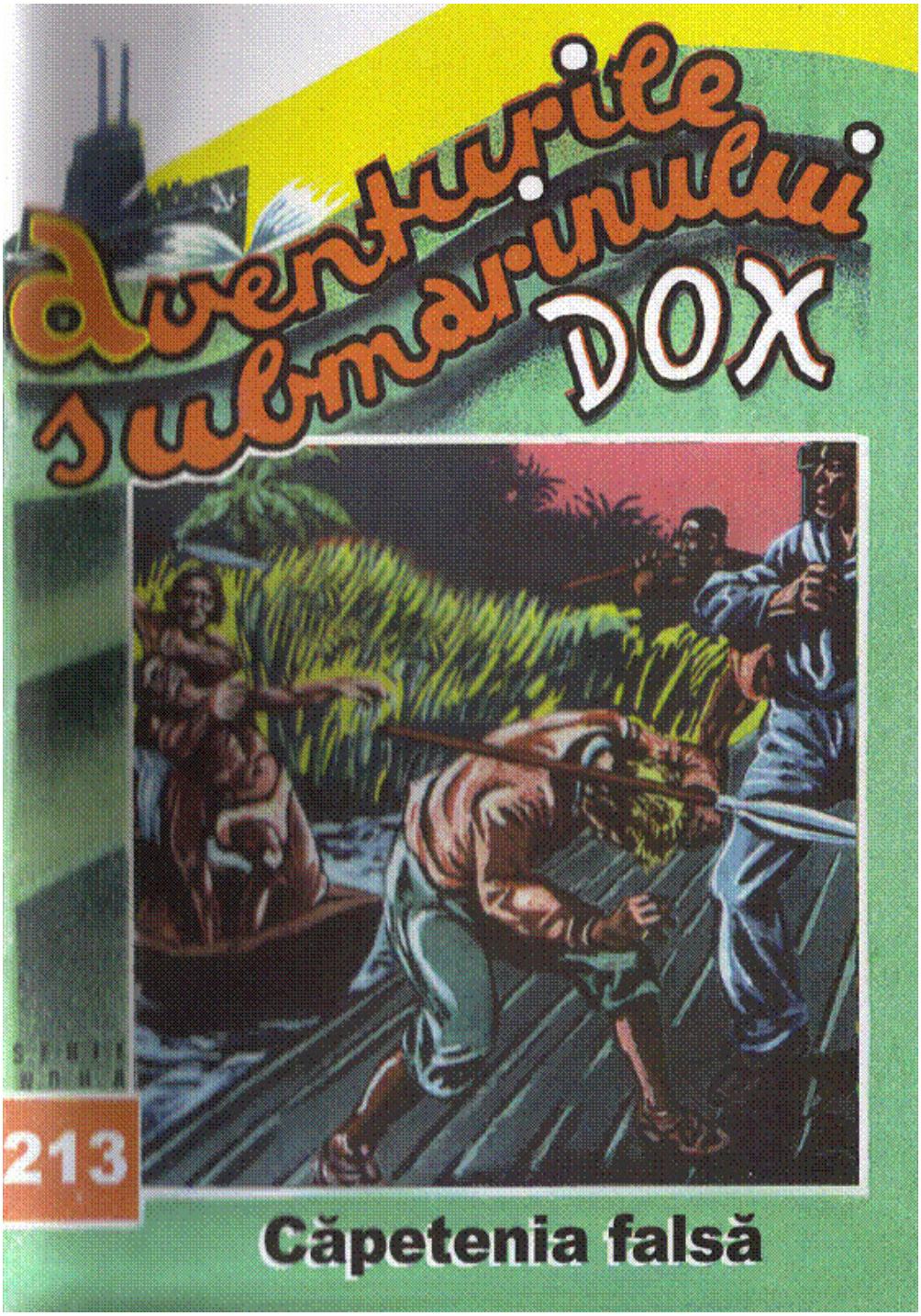
Aventurile submarinului DOX
213
Căpetenia falsă

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

De H. WARREN

Nr. 213

CĂPETENIA FALSĂ

Traducere de LIA HÂRSU

V.2.0

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I
ÎN ŢINUTUL CONGO

ÎN SAN ANTONIO RÂUL CONGO se varsă în Oceanul Atlantic. Congo este un râu uriaş, un fluviu imens cu un estuar mare şi adânc. Tocmai de aceea îndrăzni căpitanul Farrow să navigheze cu submarinul său o bucată de drum împotriva curentului.

În apropierea lui Matadi, un orăşel de pe malul sudic al Congo-ului găsi el de cuviinţă să se oprească, dat fiind că găsise un locşor format din bambuşi ale căror tulpini ascundeau silueta de metal a navei aşa încât nu era vizibilă nici de pe apă dar nici de pe ţărm.

Această neprevăzută oprire se datora faptului că el dorea să-i îndeplinească fiului său dorinţa exprimată şi des repetată de a-l lăsa să exploreze acest ţinut misterios. Chiar dacă era vorba doar de o privire aruncată superficial, din motive lesne de înţeles.

Doctorul Bertram, doctorul şi cercetătorul de pe submarin colecţiona şi el de peste tot pe unde călătoreau tot felul de ciudăţenii, pe care putea pune mâna. Astfel, el îi povesti lui George despre triburile ce locuiau în Congo, despre animalele care se puteau întâlni numai aici şi nicăieri altundeva, despre gorila şi mai ales despre Okapi a căror descoperire se făcuse nu cu mult timp în urmă. Părintele animalelor Brehm, în orice caz nu îl cunoştea încă.

Căpitanul Farrow nu s-ar fi dus cu prea mare plăcere în Congo, de ce să nu recunoaştem. El avea cu totul alte gânduri dar în cele din urmă dorinţa de a şti mai multe ieşi victorioasă.

Submarinul trebuia să stea în ascunzişul său sigur, în vreme ce Rindow să rămână la bord pentru a-l păzi în timp ce căpitanul şi fiul său făceau expediţii pe uscat.

Cu ajutorul micuţelor bărci de aluminiu care se aflau pe submarin, Farrow şi George, doctorul şi Petre intenţionau să ajungă la ţărm şi dea colo mai departe. Mai mulţi camarazi nu dorise căpitanul să-i ia cu el, deoarece ar fi sărit în ochi pe când, patru oameni puteau uşor trece neobservaţi.

Apărat de noapte submarinul naviga în estuarul Congou-ului în vreme ce în timpul zilei stătea liniştit în desişul bambuşilor. Pe fluviu domnea o agitaţie continuă, mici vase cu aburi, bărci cu motor, bărci pescăreşti, şlepuri se deplasau spre estuar sau spre uscat. La acestea se adăugau şi bărcile băştinaşilor care serveau majoritatea la pescuit.

— Trebuie ca în timpul zilei să stăm liniştiţi în ascunzătoarea noastră şi abia la lăsarea întunericului să navigăm în susul fluviului, îi spuse căpitanul doctorului Bertram. Dacă luăm bărcile de aluminiu şi vâslim pe rând, punând la socoteală şi faptul că Petre cu puterea lui de urs face cât doi, la revărsatul zorilor putem ajunge la mal şi de acolo în interiorul ţinutului. Dacă ne va reuşi în douăsprezece ore de mers contra curentului fluviului vom face cam optzeci de kilometri. Astfel cred eu că am ajunge chiar în mijlocul acestui ţinut, apoi am putea face câteva zile excursii în pas de marş pe acolo.

— Totuşi aş dori pe cât este posibil să rămânem în preajma fluviului, îl rugă George. Presupun că acolo ar fi mai multă viaţă decât în interiorul uscatului şi totodată astfel am putea în fiecare noapte să înaintăm pe fluviu puţin câte puţin.

— N-ar fi posibil să navigăm şi în următoarele nopţi cu submarinul? întreabă doctorul Bertram. Fluviul Congo este practicabil pe încă câteva sute de kilometri şi de nave mai mari decât vasul nostru. Abia mult mai încolo spre interior apar acele bancuri de nisip ce nu apar pe nici o hartă, datorită faptului că fluviul n-a fost precis studiat ca şi cele din mijlocul Europei. Asta ne-ar da posibilitatea ca în cazul în care în timpul expediţiilor ce le vom face în timpul zilei, am fi atacaţi să scăpăm mai repede decât am folosi acele „coji de nucă” de aluminiu.

Căpitanul se gândi o clipă şi îi dădu dreptate doctorului. Acesta mai spuse că se gândea că locul unde se afla momentan submarinul ar putea fi uşor descoperit de băştinaşii care pescuiau pe acolo şi care special căutau astfel de locuri din care cu prăjini lungi alungau peştii pentru a putea mai uşor să-i pescuiască.. Şi acest lucru să-l pună la socoteală căpitanul.

Şi ca o confirmare a acestui lucru, nu peste mult timp, un negru lat în umeri trecu aproape pe lângă desişul de bambuşi şi cu privirea-i ascuţită descoperi repede submarinul şi pe tovarăşii ce stăteau în turn.

Peste câteva secunde se năpusti şi îşi îndreptă barca uşoară şi subţire vâslind spre pădurea de bambuşi. Ca să se mai ascundă ar fi fost fără sens şi fără scop. De aceea căpitanul îi strigă negrului şi-l întrebă:

— Ce cauţi aici?

Negrul îi răspunse într-o englezească impecabilă:

— Îi salut pe domni! Sunt căpetenia Mbego şi stăpânesc în apropiere asupra unui trib. Mi s-a părut ceva deosebit

vasul ascuns între bambuşi. De aceea m-am îndreptat într-acolo. Pot să vă fiu de folos cu ceva?

Căpitanul Farrow îl examină atent pe negru care în accepţia europenilor era foarte bine făcut. Era înalt şi zvelt, expresia feţei sale era inteligentă şi părea că avusese multe contacte cu civilizaţia albilor fără însă a-i prelua şi slăbiciunile. Rămăsese un copil al pământului său şi al poporului său. După forma buzelor şi a nasului, după culoarea pielei puteai bănui chiar că ar fi metis. Poate chiar era după apropierea coastei pe care trăia, puteai foarte uşor să-ţi imaginezi că în arterele sale nu curgea numai sânge negru ci şi sânge arab sau sânge de beduin.

— Am vrea să navigăm încă o bucată spre interiorul ţinutului, îi spuse Farrow, care după ce-l examinase, fu convins că se putea încrede în el şi că era cinstit.

— N-ai vrea să ne conduci chiar tu? adăugă el. Să ştii că n-o să regreţi.

— Doresc domnii să călătorească în barca mea? întreabă repede Mbego.

— Nu, avem noi bărcile noastre, care sunt tot aşa de uşoare şi rapide, îi replică Farrow. Mai întâi am vrea ca pe timpul orelor arşiţei zilei să rămânem aici apoi pe înserat să navigăm cu nava noastră mai mare o bucată în sus pe fluviu. Vrei să rămâi cu noi până atunci sau preferi să te întorci la lăsarea înserării?

— Cu siguranţă ar fi mai bine dacă Mbego ar rămâne acum cu noi, se amestecă în discuţie şi doctorul Bertram.

Căpitanul îl aprobă şi întrebă:

— Ai ceva împotrivă Mbego?

Negrului nu-i prea surâse ideea de a sta o zi întreagă în prezenţa albilor şi le comunică că ar trebui să-şi anunţe tribul că „va merge într-o călătorie”.

La aceasta Farrow îi răspunse mai brutal decât ar fi dorit:

— Dacă eşti aşa cum spui, cum că trebuie să-ţi ceri voie de la tribul tău ca să lipseşti câteva zile, atunci ar fi mai bine să nu mai vii de loc!

Ezitând încă, negrul spuse că este gata să-şi petreacă ziua până la asfinţit pe submarin. Barca sa fu legată de parapet, apoi fu rugat să vină la proră.

La un semn al căpitanului tovarăşii de pe submarin care erau în turn dispărură în interiorul vasului.

Farrow însuşi se mai întreţinu puţin cu Mbego apoi se scuză că trebuie să coboare şi el pentru a mai verifica câte ceva la navă.

În cabina de comandă, Farrow îl întreabă pe doctor dacă era bine să aibă încredere în negru şi dacă propunerea de a rămâne pe navă, ce i-o făcuse, era corectă.

— Recunosc că nu face o impresie rea, domnule căpitan, îi răspunse doctorul Bertram dar totuşi cred că am zărit pentru o fracţiune de secundă, în ochii săi, o expresie care mi-a dat de gândit. Ce să spun, nu-l consider pe Mbego în totalitate cinstit. Dacă ar fi plecat, ne-ar fi trădat cu siguranţă.

— Se poate, însă încă nu îndrăznesc să mă pronunţ întrutotul, spuse Farrow după ce mai reflectă puţin la cuvintele doctorului. Totuşi un avantaj se pare că avem avându-l aici. Mbego este un om care cu siguranţă vorbeşte şi înţelege mai multe dialecte ale negrilor de aici.

— Un lucru însă trebuie să ne fie clar, remarcă mai departe doctorul Bertram şi anume că prin purtarea noastră ascunsă şi misterioasă i-am trezit şi noi lui bănuieli.

În orice caz trebuie să împiedecăm autorităţile de aici care sunt mai bănuitoare, să afle de prezenţa noastră aici. Ele ar putea presupune că la baza relaţiilor noastre cu negrii s-ar afla contrabanda, iar noi nu dorim să le vindem nici rachiu şi nici arme.

— Cred că fiind în compania lui Mbego vom fi priviţi ca nişte simplii turişti, interveni George în discuţie.

Căpitanul propuse să meargă din nou în turn, având în vedere că absenţa lui ar fi putut fi interpretată ca lipsă de politeţe de către căpetenia lăsată singură la proră.

De aceea ce se temuse în sinea sa Farrow deveni realitate. Negrul găsise foarte plictisitor statul de unul singur sau ceva i se păruse că nu este în regulă, aşa că atunci când căpitanul apăru în turn, îl văzu în barca sa tocmai când dispărea în desişul de bambuşi.

Acesta când văzu că apare în turn cineva, strigă în direcţia submarinului:

— Vin curând înapoi, domnule! Mă duc numai să-mi aduc armele!

— Destul de neplăcut! spuse el încet. Trebuie să ne găsim altă ascunzătoare. Negrul va anunţa cu siguranţă autorităţile, care bineînţeles apoi ne vor căuta. Căpitanul îşi lasă capul de pe partea dreaptă pe partea stângă. Asta făcea totdeauna când se gândea profund la ceva. Pentru George era un semnal că nu are voie să-şi deranjeze tatăl în asemenea momente.

După o vreme căpitanul strigă prin megafon în sala de comandă spunându-le lui Petre şi Kern că are nevoie de ei

acolo sus. După ce amândoi fură în faţa sa le spuse:

— Fiţi atenţi, vă tăiaţi nişte tulpini cât mai mari de bambus şi îmi măsuraţi adâncimea apei în jurul submarinului. Cumpăniţi bine ca să-mi puteţi apoi spune cât de nămolos este locul unde ne aflăm. Aş dori să ne scufundăm cu submarinul.

Petre şi Kern tăiară cu nişte cuţite tulpini groase de bambus şi se puseră imediat pe treabă.

Constatară cu satisfacţie că apa aici era suficient de adâncă pentru a se putea scufunda submarinul. Fundul era format din pietriş, deci nici o teamă că nava s-ar fi putut împotmoli în nămol.

— Toată lumea înăuntru, ordonă Farrow rămânând el însuşi în turn până ce toţi coborâră scara îngustă de metal ce ducea în interiorul submarinului.

— Umpleţi tancurile cu balast! fu următoarea comandă. Apoi dispăru şi el închizând capacul turnului. Peste câteva minute submarinul dispăru în apă, dar fiindcă adâncimea nu era mare se putea observa de la suprafaţa apei dacă te apropiai de desişul de bambuşi.

Periscopul îl reglă Farrow în aşa fel încât abia se zărea deasupra apei. Astfel putea să supravegheze ce se petrecea pe fluviu.

Farrow observă timp de o jumătate de oră canoele, bărcile şi câteva vase cu abur ce treceau pe fluviu pe lângă desişul de bambuşi. Aşteaptă în fiecare moment să apară Mbego, nu singur ci în tovărăşia unor membrii de trib sau chiar aducând cu el reprezentanţi ai trupelor aliate pe care îi anunţase în grabă.

O vreme căpitanul se gândi să părăsească ascunzătoarea pe sub apă dar renunţă imediat la plan pentru că după cum spuneau George şi doctorul ar face „prea mult vârtej” în apă. Tulpinile de bambus care nu puteau fi evitate de submarine ar fi fost smulse sau aplecate într-o parte ceea ce ar fi sărit în ochii pasagerilor de pe celelalte vase.

În sfârşit timonierul Plundow îi recomandă lui Farrow să mai aştepte şi acesta se duse în cabină cu primul ofiţer cu doctorul Bertram şi cu George.

— Situaţia noastră nu este de invidiat, spuse el acolo, cu toate că până acum nu s-a întâmplat nimic. Suntem la discreţia lui Mbego. Să sperăm că el n-o să ne dezamăgească.

— Dacă el este convins că-l vom plăti bine, cu siguranţă n-o să ne trădeze, spuse doctorul Bertram. Încă puţin mai vorbiră despre posibilităţile ce s-ar putea ivi dacă

submarinul ar fi descoperit, apoi căpitanul schimbă tema, despre ceva ce îl bucura foarte mult pe George.

— Haideţi să luăm micul dejun!

Timpul trecea şi nu se întâmpla nimic. Orele se scurgeau una după alta, amiaza devenea după amiază, când Kern care era de serviciu la periscop anunţă că o barcă cu motor franceză tocmai trecea pe acolo. Acest lucru nu însemna mai nimic, nici un motiv de îngrijorare, totuşi Farrow luă locul lui Kern pentru a supraveghea el însuşi situaţia.

Trecură vreo zece minute după care apăru barca în care Mbego era singur. Căpetenia neagră conducea canu-ul şi nu părea a fi interesat de desişul de bambuşi unde ştia că este submarinul. Privirea-i era îndreptată asupra curentului fluviului.

După puţin timp apăru din nou barca cu motor franceză. Se vedeau acum la proră şi la pupa mitraliere şi după părerea lui Farrow vreo cincisprezece soldaţi. Aceasta se opri foarte aproape de canu-ul negrului şi un tânăr ofiţer cu bărbuţă neagră ieşi la balustradă şi îi vorbi ceva căpeteniei negre.

Acum va ieşi la iveală dacă Mbego fusese cinstit sau dacă anunţase autorităţile franţuzeşti. Se va îndrepta oare acum barca cu motor franceză spre desişul unde erau ascunşi?

Bineînţeles Farrow nu putea decât să bănuiască ce-i răspunde Mbego ofiţerului. După felul în care dădea din mâini se putea presupune că Mbego spunea că nu văzuse nici un submarin şi nici nu ştia nimic despre asa ceva. Ofiţerul francez se înflăcăra însă Mbego rămânea la spusele lui de mai înainte.

— Căpetenia neagră se pare că este de partea noastră, spuse căpitanul celor de lângă el. El a spus francezilor care oficial ne caută că el nu ştie nimic despre toate acestea. Probabil în timpul nopţii am fost observaţi de către cineva.

Apoi barca cu motor franceză se puse în mişcare şi canu-ul lui Mbego rămase acolo unde se aflase mai înainte iar el făcea totul ca şi cum ar fi dorit să pescuiască. Viclean băiatul! Ştia că o vreme cei din barcă o să-l ţină sub observaţie.

Cum or fi aflat autorităţile franceze că am venit aici în Congo? Acum Mbego o porni mai departe. Se va întoarce cu siguranţă spre înserat când va fi sigur că autorităţile franceze nu-l mai au în vizor.

— Dacă Mbego ar fi de partea noastră ar fi foarte bine, mai adaugă doctorul Bertram, ca să spună şi el ceva după ce căpitanul vorbise atâta şi parcă acum aştepta un răspuns.

— Doar n-o să ne arătăm zgârie brânză, îi replică căpitanul.

— Şi o să negociem un pic cu el. Acest lucru le face plăcere mai tuturor negrilor, spuse George formulând aproape puţin copilăreşte un lucru care-i caracteriza pe negri şi pe aproape toate popoarele orientale: falsificarea preţului. Asta-i făcea fericiţi. Înşelăciunea le stătea în sânge şi al acest joc de-a câştiga mai mult decât era valoarea nu renunţa aproape nimeni.

— Mă bucur că Mbego cel puţin în aparenţă s-a ţinut de cuvânt, încheie căpitanul discuţia asupra acestei teme. Cina ne va produce azi o plăcere dublă, aşa mă gândesc. Kern te rog să preiei tu acum supravegherea. Peste un sfert de oră te poate înlocui Petre.

II
SECRETELE LUI MBEGO

PUŢIN ÎNAINTEA LĂSĂRII ÎNTUNERICULUI

George anunţă că-l vede prin periscop pe Mbego care se îndreaptă spre ei. Căpetenia neagră încă era neliniştită şi în timp ce se apropia arunca priviri rapide în toate părţile. Apoi veni în faţa lui George. Căpitanul se uită el însuşi prin periscop apoi dădu comanda de ridicare la suprafaţă a submarinului.

Peste zece minute se lăsa noaptea şi faptul că Mbego venea iar, îi dădu căpitanului convingerea că francezii nu erau pentru moment prin împrejurimi.

Încet submarinul se ridică la suprafaţă. George se repezi spre scara de metal şi de acolo pe punte, ocoli turnul şi se grăbi spre balustradă. Acolo descoperise el un loc de unde putea arunca o privire atât desişului de bambuşi cât şi asupra fluviului. Mbego vâslea cu mişcări scurte în timp ce barca sa era tot mai aproape. În continuare se uita atent împrejur, dar se purta foarte îndemânatic prin aceea că nu atrăgea atenţia asupra desişului în care se ascundea submarinul.

George era tot mai convins că negrul fusese cinstit cu oamenii de pe submarin. După alte câteva minute de la lăsarea întunericului, submarinul fusese îndreptat, la ordinal căpitanului cu vârful prorei spre fluviu. Farrow dorea neapărat ca în această noapte să meargă mai departe în susul fluviului şi să-l ia şi pe Mbego şi caiacul lui cu el.

După ce fuseseră făcute toate manevrele, din apropiere se auzi vocea căpeteniei:

— Domnilor totul este în ordine!

— Hai încoace Mbego! strigă căpitanul şi lăsă pentru câteva secunde să lucească lumina lanternei.

— Mergem mai departe în susul fluviului şi te luăm şi pe tine. Între timp poţi să ne povesteşti totul. Unde sunt francezii acum?

— Nu i-am mai văzut, îl asigură el.

Vocea sa suna corect.

— Unde este următoarea lor bază? îl întreabă Farrow.

— Să fie vreo circa cincizeci de kilometri în susul fluviului, îi răspunse căpetenie.

Mbego îşi puse caiacul pe punte iar Petre şi Kern îl legară în aşa fel încât să nu alunece în apă.

La cererea căpitanului matrozii îndreptară submarinul din desişul de bambuşi pe fluviu. Farrow lasă motoarele să

meargă, dar folosi şi amortizoarele pentru a masca zgomotul motoarelor Diesel.

La prora submarinului stătea Petre iar la pupa un tânăr matroz care ca şi uriaşul avea nişte ochi foarte buni. Ei trebuiau să mai aibă grijă şi de barca băştinaşului. În general, acum, se putea spune că viaţa pe fluviu, de la lăsarea întunericului, era ca şi moartă. Mbego se afla în apropierea căpitanului. Deşi luase din civilizaţia albilor, era totuşi foarte superstiţios căci atunci când auzi un peşte sărind din apă şi căzând la loc sau când auzea fâlfâitul aripilor vreunei păsări de noapte, murmura încet nişte cuvinte neînţelese care suna oamenilor de pe submarin ca nişte descântece.

De îndată ce submarinul se puse într-adevăr în mişcare căpitanul îl provocă pe căpetenia negrilor la o discuţie. Petre şi mai tânărul său coleg ar fi anunţat orice obstacol sau orice primejdie la timp, în vreme ce Plundow care era la cârmă ar fi adus submarinul pe calea cea bună.

— Şi de ce te-au întrebat francezii? dori Farrow să afle mai întâi de la negru.

— M-au întrebat dacă n-am văzut un vas mai neobişnuit, subţire şi lung şi cu un turn, răspunse căpetenia.

— Şi ce-ai spus?

— Că aşa ceva nu am avut unde să văd.

Răspunsul răsună cinstit cu toate că poate se ascundea în el şi ceva neadevăr.

— Şi mă rog de ce n-ai spus că ne-ai văzut?

— Pentru că domnul mi-a spus că nu ar vrea să fie văzuţi şi de aceea stătea ascuns cu nava în tufişul cu bambuşi.

Căpitanul se bucură şi-i mulţumi lui Mbego, apoi îl întrebă mai departe:

— De unde or fi ştiut francezii că ne aflăm undeva aici pe fluviu?

— Tobele noastre au bătut de dimineaţă, îi răspunse Mbego. Cineva probabil a văzut nava şi a recunoscut-o. Francezii au oamenii lor, oameni care pot descifra limbajul tobelor noastre.

— Da, da, asta este, tobele, suspină doctorul în sinea lui, totul părându-i comic. Uimitor ce bine funcţionează acest sistem de comunicare.

— Totuşi au anunţat ceva special, continuă negrul.

— Da şi mă rog ce? întreabă George, ca fript.

— La Isisis, un trib ce se află cam la o sută de kilometri în susul fluviului s-a arătat un monstru, jumătate crocodil, jumătate panteră. Cu mult timp în urmă acest monstru s-a

mai arătat. Câţiva albi au pornit la vânătoare dar din păcate n-au dat faţă în faţă cu fiara. Când aceasta a apărut din nou, îşi încercară norocul alţi doi vânători albi. Ei însă nu s-au mai întors niciodată. Acum a fost anunţată iarăşi apariţia dihaniei.

— Jumătate crocodil, jumătate panteră, ciudat! râse George. Chiar există o asemenea fiinţă din basme domnule doctor?

— Nu trebuie să iei mot-a-mot tot ce se povesteşte, spuse doctorul Bertram. Presupun că este vorba de un crocodil şi de o panteră, din care zvonurile au făcut un singur animal.

— Explicaţia s-ar potrivi, fu de acord căpitanul. Ce părere ai George, mergem la vânătoare după un aşa animal fantastic?

George era, cum să vă spun, de-a dreptul încântat.

— Cunosc în împrejurimi un golf, spuse Mbego în care nimeni n-ar descoperi nava voastră. De acolo se deschid şi mai multe drumuri bune către satele tribului Isisis.

— N-am putea să mergem cu submarinul până acolo? întreabă căpitanul.

— Cum să nu! replică Mbego. Dar domnii ar vedea aşa de puţin. Cei din tribul Isisis sunt pescari. Este mai bine dacă domnii m-ar însoţi prin pădure până acolo.

Doctorul Bertram îl urmărea pe negru în argumentele logice ce le aducea. George propuse să-şi construiască şi ei un canu cu care să se deplaseze până la tribul Isisis. Între timp Farrow avea treburi mai stringente: trebuiau să treacă neobservaţi pe lângă staţia francezilor. Bineînţeles că puteau să treacă pe sub apă însă nu îndrăznea.

Harta ce o avea era dinainte de război şi de atunci putuseră avea loc multe modificări pe fluviu. Farrow ştia foarte bine că în curând se vor ivi bancuri de nisip, bancuri care nu erau însemnate pe harta sa.

— Să sperăm că staţia franceză nu este echipată şi cu reflectoare puternice, spuse căpitanul dus pe gânduri.

— Staţia are două reflectoare mari, îi înştiinţă Mbego, care se vede, cunoştea bine obiceiurile de acolo. Reflectoarele luminează adesea noaptea fluviul că a fost multă contrabandă în ultimul timp. Fluviul însă şi asta o ştiu precis, este acolo foarte adânc.

— Deci ştii că noi putem să navigăm sub apă? îl întreabă căpitanul Farrow nedumerit.

— În Europa am văzut şi eu astfel de submarine, îi răspunse negrul. Un negru din Africa, care să cunoască Europa nu era ceva aşa de neobişnuit, după primul război

mondial. De aceea Farrow nu-l întreabă cum şi pentru ce ajunsese el în Europa. Informaţia îl mulţumea pe moment, dar tovarăşilor lui le spuse:

— Înaintea staţiei franceze ne vom scufunda pentru puţin timp până o vom depăşi. Apoi îi spuse confidenţial negrului:

— Dacă vom rămâne în nisip sau ne vom împotmoli în noroi să ştii că vei muri imediat odată cu noi. Deci mai repeţi că şti sau cunoşti foarte bine fluviul în această porţiune?

Mbego dădu din cap.

— Da, domnule, putem foarte bine să navigăm pe sub apă. Fluviul este acolo aproape tot atât de adânc ca şi o mare. Bancuri cu nisip nu sunt acolo.

Farrow a fost mulţumit de informaţie şi era mulţumit şi de mersul navei. Aceasta naviga cu cincisprezece kilometri pe oră şi ar fi putut pe departe să meargă mai repede dar acest lucru ar fi cauzat valuri deasupra fluviului cât şi o pierdere a puterii amortizoarelor.

După cinci ore de călătorie, Farrow dădu semnalul de scufundare. Dacă a dat crezare informaţiilor negrului, nu se aştepta la nici un pericol şi nici un banc de nisip ce ar fi putut împiedeca înaintarea submarinului. Totuşi nu se lasă fără nici o precauţie. În cazul în care nava ar rămâne pe loc exista posibilitatea să o părăsească prin gaura turnului. Asta era posibil în cazul că nu te aflai prea adânc în apă.

În depărtare apărea deja pata de lumină pe care un reflector o arunca asupra fluviului. Deci francezii mai căutau încă vasul ciudat care fusese anunţat. Farrow dădu ordin ca să se părăsească puntea. Toţi se grăbiră spre scara îngustă de metal ce ducea în interior. Capacul turnului fu închis, apa acoperise tancurile de balast. Căpitanul urmărea încordat prin periscop reflectoarele. Ţărmul era întunecat pentru că reflectorul era prea sus montat şi lumina un unghi ce lăsa cam cincizeci de metri de apă în întuneric.

Farrow îl lasă pe Mbego la periscop şi-i arată partea de apă întunecată. Imediat căpetenia neagră îi povesti că tocmai acolo apa era cea mai adâncă pentru ca francezii dragaseră fluviul în acea porţiune ca navele lor să poată ancora mai uşor.

Să sperăm că francezii nu-şi asigură portul cu plase sau sisteme de alarmă. Totuşi riscul există şi Farrow trebui să-l ia dacă dorea să treacă neobservat pe lângă staţie.

Electromotoarele zumzăiau încetişor sub apă în vreme ce submarinul mergea mai departe şi mai departe.

Staţia era acum foarte aproape. Tovarăşii se uitau foarte încordaţi la căpitan care nu-şi lua ochii de pe periscop. Dar totul se petrecu fără incidente. Un sfert de oră trecu pe nesimţite şi comandantul ordonă ca nava să urce din nou la suprafaţa apei.

Staţia franceză se afla deja în spatele submarinului, acum putea să meargă cu o viteză mult mai mare. Amortizoarele rămaseră în funcţiune pentru ca locuitorii să nu se sesizeze.

Cu puţin timp înaintea zorilor, Mbego spuse că se aflau deja în apropierea golfului pe care îl considera o ascunzătoare excelentă pentru submarin. Căpitanul îşi îndreaptă acum nava spre un braţ mic de apă pe care-l indicase negrul. Mbego îl asigură că nu se putea întâmpla nimic submarinului deoarece apa era tot destul de adâncă, lucru care se dovedi a fi pe deplin adevărat. În sfârşit nava ajunse într-un fel de lac mic, de fapt un eleşteu, care însă era destul de mare pentru a te mişca pe el în voie.

Soarele răsări peste puţin timp şi abia atunci îşi dădu seama căpitanul ce bine ales era acest loc. Peste tot în jurul eleşteului se întindea jungla seculară. Între arborii uriaşi se întindeau tot felul de plante, de liane, de plante agăţătoare, de lujeri care împletindu-se formau o perdea de ne trecut.

Fără să fi fost neapărat necesar nici un om n-ar fi trecut pe acolo.

— Va trebui, în cazul că va fi necesar să ne întoarcem, să urmăm acelaşi drum? se interesă căpitanul.

Căpetenia neagră însă negă.

— De aici se deschide un braţ de apă mai mic prin care putem deasemenea să ajungem la fluviu.

— Şi cât de departe sunt satele tribului Isisis? întreabă George.

— Suntem chiar în apropiere, îi răspunse Mbego. Ei o să ne primească bine şi vom avea posibilitatea să aflăm câte ceva despre ciudăţenia aceea de animal.

— Ţie nu ţi-e frică de el? îl întreabă căpitanul fără nici o intenţie.

Negrul tresări puţin înainte de a răspunde.

— Dacă domnii sunt cu mine nu am de ce să mă tem. Eu nu sunt aşa de fricos ca cei din triburile Isisis.

— Apoi, eu propun să luăm micul dejun înainte de a porni la drum, continuă Farrow.

— Eu cunosc aici un loc foarte bun de tabără, dacă domnii vor să mănânce. Acolo se află un izvor cu apă proaspătă, spuse Mbego cu zel.

— Bine să luăm micul dejun acolo! hotărî căpitanul. Rindow adu bidoanele să le umplem cu apă proaspătă! După ce terminăm mergem să-i vizităm pe cei din tribul Isisis şi să vedem dacă vom putea da nas cu fiara.

Căpitanul, George, doctorul Bertram şi Petre îşi luară pe lângă pistoalele şi cuţitele lor şi puştile.

Matrozii care trebuiau să umple bidoanele şi să le ducă pe submarin nu-şi luară la ei decât pistoalele.

Canu-ul lui Mbego supravieţuise plimbării scurte pe sub apă, acum fu din nou lansat, în afara de cele trei bărci de aluminiu ce trebuiau să transporte apa.

Mbego, a cărui canoie avea patru locuri şi care urma să fie folosită în excursia până la tribul Isisis, vâslea îndemânatec pe eleşteu şi se îndrepta acum spre un tufiş de bambuşi în spatele căruia se simţea deja malul.

O îngustă şi curată porţiune se deschidea încă după primele vâsle se vedea că era folosită des. Canul nu întâmpină nici o oprelişte.

Doctorul avea o faţă gânditoare însă nu spuse nimic. După ce îl observă puţin căpitanul îi spuse încet în nemţeşte:

— Ştiu ce aţi vrea să spuneţi. Fiţi fără grijă, voi fi foarte atent.

Spre marea surpriză a tovarăşilor, căpetenia neagră le replică într-o germană stricată:

— Nu trebuie teamă la domni. Animalele nu sunt atât de periculoase.

— Ce, vorbeşti nemţeşte? întreabă căpitanul.

— În război fost prins nemţii. Mie place la ei, le explică Mbego.

Asta le plăcu să audă. Din nou o dovadă că în închisorile germane se purtau uman şi acţionau conform convenţiei de la Geneva.

Doctorului îi treceau tot felul de idei prin cap, micul braţ al fluviului era foarte curat şi exemplar tăiat, dar în ciuda orei matinale în care se ştie că un negru lucrează cu plăcere nu întâlniseră nici o barcă a celor din Isisis. Cine oare ţinea atât de curat acest mic canal? Cum se făcea că Mbego care aparţinea unui trib destul de îndepărtat de aici, cunoştea aşa de bine ţinutul?

Mbego îşi îndreptă caiacul pe partea dreaptă a malului canalului. În desiş se vedea un loc micuţ spre care arăta negrul.

— Cărarea duce exact la izvor, explică Mbego. Nu este departe de loc.

— Tu ai făcut cărarea? întreabă căpitanul. Mbego tăcu câteva secunde ca şi cum ar căuta răspunsul corect apoi spuse:

— Nu, domnilor, am un prieten foarte bun în tribul Isisis. Mergem amândoi adesea la vânătoare şi la pescuit. În această pădure se află mult vânat iar în eleşteu peşte din belşug. De aceea amândoi am făcut cărarea. Mbego o ţine în ordine. Poate că ne întâlnim cu el.

— V-aţi întâlnit voi deja cu acest animal ciudat, dori să ştie căpitanul.

— Animalul se ascunde în cu totul altă parte a pădurii în care noi n-am intrat încă, spuse Mbego. De aceea trebuie să mergem în întâmpinarea lui.

Tovarăşii părăsiră canu-ul. Căpetenia neagră mergea în faţă. Toţi erau acum dublu de atenţi ca nu cumva să se trezească ca orbii într-o capcană pusă special pentru noi de Mbego.

Peste câteva minute ajunseră într-un luminiş la capătul căruia clipocea vesel un izvor de apă limpede. De jur împrejur se ridicau coroanele de frunze ale arborilor junglei ce întunecau puţin lumina. Arborii erau legaţi între ei prin tufişuri şi liane atât de dese încât nici măcar un animal oricât ar fi fost el de îndemânatic nu s-ar fi putut strecura.

În vreme ce tovarăşii de pe submarin umpleau bidoanele cu apă proaspătă, Petre făcu într-o groapă mică un foc bun la care pregăti o cafea tare de dimineaţă.

După această pauză de aproape o oră, cei patru îndrumaţi de Mbego se îndreptară spre pădurea tropicală unde sperau să-l întâlnească pe acel animal fabulos.

Matrozii trebuiră să mai facă câteva drumuri cu bidoanele la izvor pentru a umple bine butoaiele de rezervă de pe submarin.

Rindow urma să-i aştepte pe plimbăreţi până a doua zi la prânz înainte ca să plece după ei în fruntea unei mici formaţii, în timp ce comanda submarinului ar fi preluat-o Braun ofiţerul al doilea.

Mbego îi conduse pe cei patru către un tufiş care părea de nepătruns. Căpetenia se strecoară ca o pisică prin el. Tovarăşii săi îl urmară şi văzură în spatele tufişului o cărăruie care fusese de curând întrebuinţată. Încotro îi conducea Mbego?

III
CROCODILUL

CĂRAREA SE TERMINA într-un larg luminiş în care iarba creştea înaltă. Se poate că aici era un loc bun de vânătoare de vreme ce iarba era atât de grasă şi de ademenitoare. Probabil că veneau multe animale aici ca să pască. În mijloc se afla o mică baltă care iniţial se formase de la un izvor ce se afla în apropiere.

Mbego se opri la marginea luminişului şi se uită foarte atent în jur. Se părea că se aşteaptă la ceva dinainte stabilit.

De aceea căpitanul întreabă:

— Aştepţi vreun om Mbego?

— Nu, răspunse căpetenia repede. Vreau numai să mă conving că nu este un leopard în luminiş. Au obiceiul să stea aici întinşi la soare în vreme ce celelalte animale se retrag în desişul pădurii la răcoare. S-ar putea să-l întâlnim şi pe Mbofo. Dacă l-am întâlni întâmplător ar fi pentru noi un avantaj, el fiind un bun vânător care poate lua urma oricărui animal.

După această explicaţie, Mbego păşi în iarba înaltă a luminişului şi se îndreptă spre boltă.

Căpitanul Farrow îl întreabă uimit.

— Aici iarba este mai mică Mbego, semnifică asta ceva?

— Animalele au venit dimineaţa să bea apă de aici. Vreau să văd dacă leopardul mai este aici.

Căpetenia merse liniştit mai departe. Căpitanul călca pe urmele lui în vreme ce George mergea mai pe de-o parte pentru a avea o privire de ansamblu mai bună.

— Este posibil să fie şerpi pe aici? întreabă George pe doctor care mergea în şir indian în urma căpitanului.

— S-ar putea, răspunse omul de ştiinţă. Şerpilor le place să se încălzească la soare şi în principiu şerpi veninoşi sunt peste tot.

Mbego ajunsese la boltă şi păşi într-o parte pentru a-l lăsa pe căpitan în faţă însă acesta se trase şi el la stânga pentru a cuprinde cu privirea toată bolta. Pentru că aici iarba era foarte călcată şi se putea vedea bine pământul.

Erau foarte multe urme de animale imprimate acolo. După cum spunea doctorul erau chiar şi urme de leopard. Pentru un vânător pasionat acest loc ar fi putut fi un El Dorado.

Mbego mergea acum în urma căpitanului, urmat de doctor şi de Petre. George era la urmă, stând mai pe de lături pentru a ţine totul sub control.

Arma pregătită de tragere şi-o ţinea la îndemână.

Deodată căpetenia pocni tare din degete.

Căpitanul se opri şi-l privi întrebător.

— Este Mbofo şi semnul meu, răspunse negrul. Poate prietenul meu este pe aproape. Dacă este va apărea cu siguranţă.

Totul suna aşa de nevinovat, dar căpitanul deveni suspicios şi-i spuse negrului:

— Nu-l mai striga pe Mbofo! Dacă crezi că este în apropiere o să ne găsească el. Prin zgomotele ce le faci izgoneşti probabil animalele rare.

— Cum doresc domnii, le replică Mbego liniştit.

Căpitanul tocmai dori să se întoarcă ca să-i urmeze marşul când îl auzi pe George strigând îngrozit.

Foarte aproape de căpitan iarba se mişca sălbatec. Un monstru gri-maro se târa pe jos încoace şi încolo şi veni aproape la câţiva paşi de el.

Era un crocodil mare care se prăjise la soare şi acum deranjat încerca să-şi atace inamicul şi probabil să-l doboare cu coada sa puternică. Farrow nu mai avu timp să-şi ia puşca de pe umăr şi luă pistolul repede de la brâu cu toate că glonţul lui era prea mic pentru o aşa arătare. Chiar în acel moment se auzi o împuşcătură ce vena de la puşca lui George. Fiul căpitanului ridicase arma tocmai când strigase şi apoi ţinti scurt dar sigur. Glonţul îşi atinse ţinta. Furios crocodilul îşi mută interesul de la Farrow la noul său adversar. George trase din nou. Glonţul lovi exact în gura căscată a crocodilului.

Abia acum trase şi căpitanul. Alesese burta aligatorului care nu era atât de solzoasă. Crocodilul urlă şi se pare că-i cam pierise pofta să atace. Se târî printre Mbego şi doctor încercând să-şi găsească scăparea în apa lacului. George mai trăsese încă odată înainte ca acesta să dispară. Suprafaţa apei se umplu de spumă iar apoi se linişti. Tovarăşii porniră către boltă să încerce să privească locul unde crocodilul dispăruse şi apa deveni din nou clară. Dar nu mai văzură animalul. Poate se aşezase pe fund sau intrase în nămol.

Căpitanul întreabă după o pauză:

— Dacă aici, un asemenea crocodil atacă din iarbă, sigur tot ţinutul este populat de fiinţe fantastice?

Mbego căruia îi fusese pusă întrebarea se făcu că plouă.

Doctorul Bertram explică.

— Găsesc foarte curios că crocodilul ne-a atacat pe uscat. Când sunt afară pe pământ sun mult mai puţini dornici de atac, pentru că de fapt elementul lor este apa.

— Cred că animalul fabulos după care am pornit se află în altă parte a pădurii, se amestecă şi George în discuţie.

Mbego se mai uită încă cu o ciudată expresie în apa lacului. George observă, când căpetenia se întoarse, pe chipul său o undă de durere, de regret şi ură în acelaşi timp. Dar totul dură o fracţiune de secundă.

— Nu ştiu, domnilor, spuse el liniştit, dacă crocodilul este în legătură cu fiinţa fabuloasă ce o căutăm. După cum mi-au spus cei din tribul Isisis el locuieşte probabil într-o altă parte a pădurii.

Schimbarea rapidă a expresiei feţei lui Mbego îl făcu din nou bănuitor pe George.

Ceva era putred aici. Era oare negrul de bună credinţă? Acum nu putea discuta despre asta cu colegii lui, dar îşi propuse să-şi dubleze vigilenţa. Să fi fost amestecat şi în întâmplarea cu crocodilul? Negrul se uitase atât de trist în apă! Era oare pentru el, animalul ceva sfânt? Şi-a pierdut un prieten? Oare crocodilul îi era cunoscut?

De aceea putuse să treacă pe lângă el fără nici o problemă! Deodată bănui ceva. Nu cumva pocnirea degetelor era un semnal pentru crocodil?

— Visezi cu ochii deschişi? îl sperie vocea tatălui său. Trebuie să mergem mai departe.

— Să nu ne aştepte alte surprize, spuse George cu două înţelesuri.

— Tot ce este posibil, râse căpitanul ale cărui gânduri erau într-un sat al tribului Isisis.

— Uitaţi-vă crocodilul a apărut din nou. Nu este încă mort, arată doctorul tovarăşilor lui la suprafaţa apei.

George ridică instinctiv puşca însă de data aceasta nu trase. Dorea să vadă dacă între el şi negru era vreo legătură. Crocodilul luă o gură de aer şi dispăru repede din nou sub apă dar se ţinu aproape de suprafaţă încât îi puteau observa orice mişcare. Deodată făcu câteva mişcări puternice cu coada şi dintr-un salt fu pe mal. În acel moment răsună puşca lui George.

Fiul căpitanului cu toate că fusese surprins de acest atac ţintise bine şi lovi crocodilul. De data aceasta glonţul i-a fost fatal. Capul i se mai scutură odată şi căzu lat. Coada mai lovi de câteva ori încoace şi încolo fără a mai avea aceiaşi putere, apoi crocodilul rămase nemişcat.

Căpitanul îl lăudă pe George pentru felul în care trăsese. Doctorul Bertram privi crocodilul apoi spuse:

— Un crocodil deosebit. S-a purtat foarte ciudat. N-am auzit ca vreodată crocodilii să atace oameni când se află pe

uscat. Mai ciudat este şi faptul că a ieşit din apă şi ne-a atacat din nou. George păşii lângă prada lui şi îngenunche.

— Ia uitaţi-vă aici! strigă el. Crocodilul purta un inel de bronz la piciorul stâng din faţă. Sigur a fost domesticit. Şi a fost acum domesticit, când era deja mare, pentru că dacă s-ar fi întâmplat asta când era mic, inelul ar fi pătruns foarte adânc în carne.

— Foarte ciudat, murmură căpitanul în timp ce George dădea numai din cap iar doctorul se apleca spre a examina cu mai mare atenţie inelul.

— Să-i scoatem animalului inelul? întreabă George.

— Şi de ce nu? îi răspunse căpitanul. Va fi o frumoasă amintire despre întâmplarea petrecută aici la malul lacului.

Când Petre scoase cuţitul să ia inelul de pe piciorul crocodilului căpetenia neagră făcu o mişcare de apărare cu mâna. Căpitanul îl privi sever.

— Inelul aduce mult nenoroc, domnilor!

— Tot mai eşti superstiţios? îl întreabă blând căpitanul zâmbind uşor.

— Câteodată trebuie să crezi şi în vechile superstiţii.

— Aproape că ar trebui să le luăm în considerare, spuse căpitanul râzând, dar asta în cazul în care tu prin pocnetul degetelor nu i-ai da semnalul de atac, Mbego. Negrul râse însă totuşi nu-şi putut ascunde stânjeneala. Apoi spuse încet.

— Aşa ceva ar crede numai triburile din care mă trag iar nu nişte europeni ca voi ce trăiesc în secolul douăzeci!

— Crezi că există şi crocodile domesticiţi? îl interogă Farrow mai departe. Negrul dădu din cap.

— Nu, aşa ceva nu cred.

George vru să spună ceva ca să-l „încuie” îşi întrerupse însă propoziţia ce-i era pe buze şi luă de la Petre inelul pe care îl avusese crocodilul pe laba stângă.

Privi îndelung inelul de bronz apoi se adresă doctorului:

— În metal se încrustează nişte semne ciudate, domnule doctor. N-aţi putea spune ce semnifică ele?

— Se vede clar o siluetă omenească ce ţine în braţe un crocodil, constată sigur doctorul. Poate totul nu este decât o amuletă. Omul şi crocodilul de pe inel ar reprezenta apărarea crocodilului de către om împotriva celorlalte animale din pădure.

— Să mergem mai departe! spuse căpitanul. Nu ne putem permite să stăm prea mult aici.

După ce camarazii plecară, Mbego mai rămase puţin şi se uită cu multă compasiune la crocodilul mort. Apoi se grăbi după ei şi când ajunse la căpitan zise:

— *Dort ist Mbofo*, el mi-a ascultat semnalul. O siluetă neagră ieşi din desiş şi se apropie de ei. Negrul era înalt, zvelt şi în comparaţie cu Mbego care purta pantaloni şi o jachetă, era îmbrăcat numai cu şorţul specific negrilor. Mişcările lui trădau forţă şi îndemânare.

Faţa lui însă nu fu pe placul celor de pe submarin. Mai târziu îşi amintiră că toţi avură acea reacţie de antipatie faţă de el. Trăsăturile feţei lui semănau cu cele ale unei vulpi viclene. Când ajunsese lângă cei de pe submarin salută după obiceiul pământului ducându-şi o mână la inimă. Cu Mbego purtă o scurtă conversaţie într-o limbă plină de sunete înalte pe care cei de pe submarin n-o înţeleseră. Doctorul constată că aceasta nu semăna cu nici unul din dialectele vorbite în Africa.

În sfârşit Mbofo se-ntoarse spre albi şi le spuse într-o englezească păsărească:

— Eu este Mbofo. Eu conduce domnii.

— Încotro? întreabă Farrow.

— Spre animalul ciudat!

— Şi, ştii tu unde se află el?

— Eu ştim.

— L-ai văzut vreodată?

— Eu văzut, veni răspunsul aşteptat. Animal este deodată leopard deodată crocodil. Domnii o să vedem asta.

Mbofo părea că nu-şi dădea seama că albii nu i-ar prea urma şi nu l-ar prea urma şi nu-i doreau tovărăşia.

Fără a mai aştepta vreun răspuns se întoarse şi merse în faţă către pădurea din care tocmai ieşise. Mbego făcu în aşa fel încât să pară că el vrea să încheie rândul, dar căpitanul îi spuse prietenos.

— Du-te cu prietenul tău în faţă!

Negrul ascultă. Când trecu în faţa lor, Farrow bătu uşor peste pistol, semnal pentru oamenii săi că de acum trebuiau să fie foarte prudenţi.

Afirmaţia lui Mbofo că ar fi văzut fiinţa extraordinară înseamnă în ochii adevăraţilor vânători deci şi a celor de pe submarin, o minciună gogonată dar ei erau obişnuiţi cu tot felul de situaţii în care nu odată fuseră puşi de băştinaşii ţărilor pe care le colindaseră. Ce capcane însă îi mai aşteptau nu puteau bănui încă.

Lângă un arbore de cauciuc se făcea o cărare ce pornea curată şi care ducea în adâncul pădurii seculare. În afară de zumzetul numeroaselor insecte de pe acolo nu se auzea glasul nici unui animal.

În cursul dimineţii toate animalele îşi făceau siesta. Chiar şi pentru maimuţe după ce au mâncat de dimineaţă, era prea cald. Ele dormeau acum în coroanele bogate ale pomilor ca şi păsările care se trezeau primele la începutul după amiezii şi porneau cu mare gălăgie din nou în căutarea hranei.

Tovarăşii mergeau foarte atenţi în urma negrilor. Nimic neobişnuit nu se întâmpla, dar tensiunea creştea de la un minut la altul.

George, care mergea în urma tatălui său, văzu deodată cum de pe o creangă din pădurea seculară ceva ce semăna cu o liană de culoare negricioasă alunecă drept spre căpitan. Recunoscu rapid pericolul în care plutea tatăl său şi după un încetişor strigăt de avertizare se grăbi câţiva paşi în faţă.

Fiul căpitanului recunoscuse şarpele Mambo, cel mai periculos din Africa. Împotriva lui nu se cunoaşte nici un leac, chiar dacă ar fi fost la îndemână o mână autorizată. De cele mai multe ori trebuia tăiată o bucată de carne din jurul muşcăturii pentru a opri răspândirea otravei şi asta, foarte repede dacă nu vrei să fie prea târziu.

Atacul şerpilor Mambo au loc foarte rapid, ei abia sâsâie, lucru care totuşi reprezintă un avertisment.

Căpitanul a avut atâta prezenţă de spirit încât să sară imediat doi metri în faţă când a auzit în spatele lui avertismentul fiului său. Aşa scăpă de atacul şarpelui Mambo care acum se întoarse spre George. El şi-a încolăcit coada de ramura pe care dormea şi acum se legăna încoace şi încolo ca un adevărat pendul otrăvitor.

George se retrase în spate şi astfel scăpă unei muşcături ce l-ar fi nimerit drept în faţă. Apoi încearcă să-i dea o lovitură cu cuţitul pe spate, dar nu-i reuşi. Lama cuţitului îi atinse numai pielea ceea ce făcu ca şarpele să devină foarte furios. Din nou se înverşună împotriva lui George care nu se mai putea salva printr-o abilă retragere.

Dar şi în aceste secunde, fracţiuni de secunde putem zise, George nu şi-a pierdut cumpătul. El s-a ghemuit aşa de repede şi adânc încât şarpele nu l-a mai putut ajunge.

Când Mambo pendulă înapoi, George sări în faţă, înainte ca reptila să-i mai poată face ceva şi, cu o lovitură măiastră de cuţit îi despică capul de corpul care se legăna în continuare. Acesta căzu într-o parte în desiş. Apoi totul se linişti, muşchii cozii se relaxară şi frânghia neagră căzu şi ea de pe ramură. Căpitanul dădu din cap mândru de fiul său şi-şi continuă drumul. Cei doi negri urmăriseră scena cu admiraţie.

Pe faţa lui Mbofo se întipări uimirea faţă de dexteritatea lui George. Mbego lăudă în cuvinte mari fapta tânărului în lupta pe care numai puţini ar fi dus-o împotriva periculosului şarpe.

George, modest, se împotrivi şi spuse că mai omorâse în acest fel mai mulţi şerpi în cursul aventurilor sale.

— Să sperăm că acel animal fabulos să nu fie atât de otrăvitor ca acesta, încheie el scurta sa replică.

În acelaşi timp aruncă şi o privire pe faţa de vulpe a lui Mbofo, pe care se întindea un zâmbet răutăcios. Imediat acesta spuse:

— Nu ştiu să spun la voi asta, domnilor.

Lucrul acesta îi dădu de gândit fiului căpitanului. Un animal fantastic, jumătate panteră, jumătate crocodil nu putea fi otrăvitor.

— Să mergem mai departe, spuse căpitanul celor doi negri. Nu este posibil să ne pierdem toată ziua, prin căldură mărşăluind prin pădurea asta deasă…

Mbego şi Mbofo se întoarseră şi porniră mai departe. Căpitanul îi făcu un semn uşor plin de înţeles lui George prin care-i dădu să înţeleagă că şi el remarcase figura lui Mbofo.

Animalul fantastic era cu siguranţă periculos dar ce vor spune ei dacă vreunul de pe submarin l-ai fi rănit sau poate chiar ucis. Asta rămânea un secret care e va dezvălui cu siguranţă la timpul potrivit.

IV
LEOPARDUL

DRUMUL, pe potecă, în pădure mai dura două ore. Deodată negrii încetiniră şi se uitară încordaţi unul la altul. Apoi apăru o poiană în care negrii intrară dar repede o luară la dreapta.

— De ce nu trecem prin poiană? întreabă Farrow.

— Pe aici este bine, mai spuse Mbego.

Mbofo a fost mai clar.

— Domnii, nu mergem, drumul duce în pădure unde este animal care domnii caută.

— Deci suntem pe drumul cel bun? întreabă căpitanul.

Căpetenia Mbego îi asigură.

— Într-o jumătate de oră vom fi în porţiunea de pădure în care prietenul meu a văzut animalul acela ciudat, se poate încă ca noi să nu-l întâlnim. Poate însă să-l întâlnim mai devreme căci cei din tribul Isisis ne-au comunicat că el s-a îndepărtat din terenul lor de vânătoare.

— Atunci ar fi mai bine să mergem în întâmpinarea lui, propuse căpitanul. Cărarea este aşa de bună încât nu putem rătăci drumul. Mbego aruncă căpitanului o privire recunoscătoare şi spuse:

— Capcanele noastre sunt prea slabe pentru a prinde animalul.

— Eu şi George vom merge în faţă, le mai spuse căpitanul, voi ne urmaţi iar în spate vor rămâne oamenii mei. Aşa nu vi se poate întâmpla nici o nenorocire, chiar dacă fiara ne-ar ataca pe la spate.

Căpitanul zâmbi ironic la aceste cuvinte pentru că acest ordin nu-i prea încânta pe cei doi negri.

Dacă aveau de gând să le facă ceva rău albilor atunci era de preferat să rămână în urma şirului.

Dar Mbego dădu din cap şi spuse imediat:

— Aşa este bine, domnilor. Cu mijloacele noastre n-am captura niciodată dihania.

— Francezii permit ca băştinaşii să folosească arme de foc? îi întreabă Farrow pe negri.

— Nu, domnule, răspunse Mbego. Numai câţiva dintre vânătorii din triburile noastre au primit permisiunea să le folosească. Eu nu mi-am prea bătut capul cu asta, pentru că în calitatea mea de căpetenie şi fiind şi pescar, nu prea particip la vânătoare. La fel se întâmplă şi cu prietenul meu Mbofo. Noi vânăm numai din plăcerea de a simţi acel fior

pe care toţi vânătorii îl au atunci când vânează şi mai ales din spirit de aventură.

Mbofo ajunse încet în faţa şirului. Acum rămase pe loc şi îi aştepta pe tovarăşii de pe submarin care îl înconjurară pe dată. Mbego spuse ceva în dialectul lui prietenului său, apoi George o luă pe cărarea la începutul căruia stătea Mbofo. El merse în pădure pe direcţia est. Sub coroana grea a copacilor era umed şi fierbinte, în timp ce în luminiş fusese uscat şi chiar adia un vânticel.

George trebuia să se gândească la inelul care-l luase de pe piciorul crocodilului şi pe care acum îl ţinea într-un buzunar al jachetei sale.

Dar dacă Mbego mai domesticise şi alte animale care acum i-ar putea ataca? Căci acum îi era clar că totul fusese aranjat de negrii care erau cât de cât instruiţi şi vorbeau limba engleză.

După zece minute de mers o lată poiană apăru în faţa lui George. El se opri la marginea ei şi se uită cu multă atenţie la suprafaţa acoperită de iarba înaltă şi deasă. Aici putea foarte bine să fie ascunsă o pisică sălbatecă. Pisica putea de asemenea să-şi fi găsit locul pentru siestă între crengile marilor arbori ce înconjurau poiana.

De aceea îşi ridica privirea în sus şi se uită de-a lungul arborilor. Leoparzii sunt asemenea pisici care se caţără cu plăcere şi sar din vârful pomilor direct pe pradă.

— Ai descoperit ceva? îşi întreabă căpitanul Farrow fiul.

— Nu, numai m-am gândit că aici un leopard s-ar simţi la loc sigur.

Farrow dădu din cap.

George îi spuse tatălui său în limba germană, atunci când Mbego nu era atent şi nu putut să-i audă şoaptele:

— Mbego a fost, până când l-am întâlnit şi pe Mbofo singurul care ne-a povestit despre acest animal fabulos şi care cu acest lucru ne-a momit în interiorul pădurii tropicale. Mai consider ciudat şi faptul că alţi doi albi care au mers după el au dispărut în mod surprinzător.

Căpitanul spuse să meargă înainte. George ieşi din poiană, când deodată rămase pe loc căci acolo în pădure dintr-un anumit loc se auzea scuipatul unei pisici sălbatice.

Fiul căpitanului aruncă o privire celor doi negri, cum şi ei auziră îşi luară suliţele şi erau pregătiţi de atac. Ochii le erau aţintiţi pe desişul din faţă. Pe feţele lor nu se citea spaima.

— Ori, se gândi George, amândoi sunt nişte vânători curajoşi ori cunoşteau deja ca şi în cazul crocodilului, pisica

sălbatecă.

— Trebuie să ne îndepărtăm unul de altul, spuse Mbego încetişor. Aşa leopardul n-o să ştie pe care să-l atace mai întâi. Dacă unul din noi este atacat, ceilalţi pot să tragă asupra leopardului. Mbofo şi eu putem arunca suliţele. Asupra leoparzilor ele au totdeauna un efect.

Propunerea părea înţeleaptă. Farrow se gândi un moment şi apoi ştiu că nu era nici o capcană. Mbofo se uita neîncetat în direcţia de unde se auzise zgomotul în timp ce Mbego avea faţa hotărâtă să se apere. Dacă ar fi cunoscut leopardul iar acesta i-ar fi recunoscut pe ei, ar fi însemnat că ar fi fost nişte actori de prima mână.

Farrow aprobă planul lui Mbego, numai le spuse să nu se îndepărteze prea mult unul de altul.

— Voi doi rămâneţi în mijloc, le spuse Farrow negrilor, noi putem cu armele noastre de foc să-l lichidăm şi fără ajutorul vostru.

Mbego dădu din cap indiferent. Căpitanul şi George se puseră în partea dreaptă în vreme ce Petre şi cu doctorul se aşezară în stânga. Între ei era cam un metru distanţă şi se îndreptau spre pădure.

De îndată ce se puseră în mişcare auziră din nou leopardul. Zgomotul venea acum mai degrabă din partea dreaptă, partea în care se afla George. El îşi aţintise privirea spre tufiş şi aştepta atacul în orice moment. Până la tufiş mai erau cam douăzeci de metri. George avea deci destul timp să ţintească dacă acest animal carnivor ar fi părăsit pădurea care-l adoptase.

Dar leopardul părea a fi un tip cu experienţă pentru că deodată, mârâitul veni din stânga. S-au nu era cumva vorba aici de un al doilea animal? Oare în desişul de lângă poiană se aflau un bărbat şi o femelă?

— Mergeţi încet, îi sfătui Farrow. Trebuie să facem ca animalul să iasă afară din tufiş. Ca şi cum ar fi înţeles cuvintele, leopardul mârâi din nou, de data aceasta din partea de mijloc a tufişului ce se afla vis-a-vis de poiană. În tufiş însă nu se vedea nici o mişcare, nu se auzea nici un zgomot. Se pare că în jurul luminişului după tufiş se află o cărare bine îngrijită, pe care acesta putea s-o străbată uşor aflându-se când la stânga, când la dreapta, când la mijloc. Deodată George se opri şi arătă precaut spre dreapta. Prin frunziş se vedea capul leopardului. Ochii lui erau ficşi, aţintiţi asupra oamenilor.

Apoi leopardul ţâşni rapid din tufiş, dar nu atacă ci după o scurtă cotitură dispăru iar în tufiş.

Mişcările animalului fură atât de graţioasă şi rapide încât nimeni nu reuşi să tragă. Mbogo scoase fără să vrea un strigăt de spaimă când capul leopardului apăru din nou în tufiş. Prin asta probabil l-a speriat din nou.

— Ăsta să fie animalul fantastic? îl întreabă George pe Mbego. Căpetenia neagră nu răspunse direct întrebării ci spuse încet:

— Acesta este un leopard!

— Nici eu nu m-am aşteptat la altceva, îi răspunse încet căpitanul fiului său. Crocodilul şi leopardul s-au amestecat în fantezia băştinaşilor, dând astfel naştere unei fiinţe de basm.

Apoi tovarăşii rămaseră liniştiţi şi tăcuţi, minute în şir. Dar nimic nu se mai auzea din tufiş. Leopardul nu mai mârâia. Unde era acum?

— Ce ar fi tată, spuse George, după aproape un sfert de oră, dacă m-aş duce singur acum în tufiş? Poate aşa se lasă văzut din nou, acest leopard. Dacă va sări la mine mă pun urgent la pământ ca voi să aveţi posibilitatea să trageţi în el. Sigur leopardul va sări peste mine.

Căpitanul se gândi. Pe faţa lui se vedea clar că nu-i convenea să-şi expună fiul unui asemenea pericol. Dar nici nu puteau sta pe veşnicie în acel luminiş din mijlocul pădurii tropicale sub suliţele necruţătoare ale soarelui.

În sfârşit propuse să facă câţiva paşi cu toţii în faţă. Se scurseră secunde şi apoi minute. Leopardul nu se zărea. Oare mai era acolo?

— Tată, acum, chiar că mă duc în faţă. Vă rog să fiţi atenţi, şopti George.

Făcu deja primul pas, când rămase încremenit la auzul mârâitului leopardului, care acum se auzea clar şi mai ameninţător şi se auzea tocmai din spatele tovarăşilor lui. Tovarăşii se întoarseră instinctiv şi se uitară în direcţia acelei porţiuni de pădure de unde se auzise scuipatul uriaşei pisici.

— Un al doilea leopard? şopti doctorul.

— Sau poate un om, îi replică George încet.

Atunci George simţi instinctiv pericolul în spatele său. Se întoarse repede ca fulgerul, îl văzu pe leopard sărind din tufiş îşi smulse puşca şi trase. O împuşcătură răsună.

George nu putuse însă ţinti foarte bine. El atinse în mică măsură capul leopardului. Totuşi avusese noroc. Împuşcătura a fost formidabilă, corpul animalului se învârti în aer înainte de a ajunge pe pământ. Dar animalul era încă

în viaţă. De aceea George mai trase odată. Acest glonţ îl omorî definitiv.

Totul s-a întâmplat atât de repede încât tovarăşii lui George s-au întors spre el abia la a doua împuşcătură. Fiul căpitanului îşi concentră întreaga atenţie asupra leopardului aşa că nu observă cum câteva umbre negre apărură din tufişuri. Când le observă era deja foarte târziu. Lovitura unui negru îl nimerise în cap aproape de tâmplă şi căzu la pământ.

Atunci când se trezi, capul îl durea îngrozitor şi numai încet gândurile începură să i se clarifice. În sfârşit îşi aduse aminte mai întâi de atacul leopardului, apoi cum fusese lovit de măciuca de război a negrului. Deci până la urmă tot căzură într-o capcană!

Căpetenia era falsă şi şi-a dovedit necinstea. Cu siguranţă şi leopardul fusese domesticit. El l-ar fi pus numai la pământ, dacă George nu l-ar fi împuşcat când acesta sărise asupra lui. Acum îi păru rău că-l împuşcase. Dacă ar fi ştiut că era îmblânzit cu siguranţă nu ar fi tras în acest frumos animal. Mârâitul din cealaltă parte a fost făcut cu siguranţă de unul dintre negri, ca să-şi ducă pe cei de pe submarin în eroare. George încearcă acum să-şi mişte capul ce-l durea cumplit şi abia acum îşi dădu seama că este legat fedeleş. Şi pentru că nu vedea nimic în jur îşi dădu seama că era noapte. În acel moment simţi şi o răcoare de care până acum nu-şi dăduse seama. Oare câtă vreme fusese fără cunoştinţă? Şi unde erau tovarăşii lui? George îl strigă. Remarcase că era greu să-şi rostească cuvintele Nici un răspuns. Îl apucă frica. Oare tovarăşii săi fuseseră duşi în altă parte de către negrii? Oare erau ei în…? George nici nu îndrăzni să se gândească.

Cele mai negre gânduri îi dădeau târcoale, totuşi simţi cum deodată energia îi revine.

Trebuia să-şi salveze tovarăşii, oricare ar fi fost preţul! Încet începu să-şi mişte mâinile în legături. Simţi o durere cumplită căci frânghia îi intra adânc în carne, dar nici o durere fie cât de mare nu-l putea opri să-şi atingă ţelul.

Numai întunericul îl putea ajuta să fugă şi să-şi ajute tovarăşii. Se pare că acolo nu se găsea nici o pază de-a negrilor, altfel ar fi apărut atunci când încercase să-şi strige camarazii. Oricât încearcă să se dezlege sau să-şi slăbească legăturile nu reuşi. În sfârşit renunţă şi începu să se gândească la o altă posibilitate de a se elibera. Se întoarse pe o parte şi începu să pipăie cu mâinile locul în care se

găsea. Treptat ochii începură să i se obişnuiască cu întunericul.

Aşa îşi dădu seama că se afla într-o colibă a cărei uşi şi geamuri erau deschise, ceea ce explica aerul răcoros pe care-l simţea. Dacă era aşa acolo se aflau şi câteva oale mari de lut. Ar fi putut sparge o oală şi cu un ciob apoi să încerce să-şi dezlege mâinile de legăturile trainice făcute din lianele arborilor de cocos.

După ce se rostogolise de câteva ori simţi o împotrivire şi-şi dădu seama că se afla lângă un perete.

George începu să-l pipăie şi realizează că era făcut din ramuri şi lut. Însă fiul căpitanului nu descoperi nimic ce l-ar fi putut ajuta.

Oare nu se afla în colibă nici o oală? Ştia că în orice colibă a băştinaşilor se află câte o vatră oricât de primitivă ar fi fost. Ştia asta precis. Nu odată fusese el în astfel de colibe. Şi lângă sobă trebuie cu siguranţă să afle vreun vas pe care-l foloseau. Chiar când se hotărî să se întoarcă pe partea cealaltă auzi un zgomot. Un om intră în colibă. George rămăsese liniştit. Ce făcea omul oare în colibă asta? Era numai o strajă care dorea să se convingă că totul este în ordine?

Deodată auzi un strigăt înăbuşit. Probabil că omul pipăise cu mâinile locul unde el zăcea şi acum era mirat că nu se mai găsea acolo.

George se hotărî să-l sperie de moarte pe cel care-l căuta în cazul că s-ar fi apropiat de el. Dorea să-i tragă una cu mâinile legate încât acesta să facă pe el de groază, pentru că, ştia el, negrii sunt extrem de uşor de speriat.

Încă spre uimirea lui auzi câteva cuvinte spuse încet în limba franceză.

— Domn, unde eşti? Samba doreşte să elibereze pe voi. Trebuie însă repede facem!

— Sunt aici, şopti George la rândul lui.

— Eu estem Samba, căpetenia de la oameni mici. Eu fost aici prizonier.

În acelaşi moment simţi nişte mâini care căutau trecând peste corpul lui. La încheieturile mâinilor simţi gheaţa oţelului. Era liber. În timp ce-şi freca încheieturile întreabă în întuneric:

— Unde sunt tovarăşii mei? De ce sunt numai eu aici în colibă? Unde sunt celelalte arme? Erau trei întrebări dintr-o dată la care Sambo nu putea răspunde în acelaşi timp.

— Fiecare domn la coliba lui negru estem, este acolo legat şi ameţit, răspunse Sambo primei întrebări. Imediat

urmă răspunsul la a doua întrebare.

— Arme la coliba lui Mbofo.

— Trebuie să-mi eliberez camarazii şi să i-au armele înapoi, spuse George zelos.

Arată-mi te rog unde sunt colibele în care se află tovarăşii mei închişi. Apoi spuse:

— Îţi mulţumesc din inimă că m-ai eliberat. Când George întinse mâna dădu peste ceva mititel şi zvelt. Era deci adevărat. Acesta era căpetenia celor mici cum de altfel se şi recomandase. Deci aparţinea unui popor de pitici!

În timp ce George îi strângea mâna Sambo îi mai şopti:

— Domnii, bun estem. Sambo văzut cum domn împuşcat la leopard. Domn liniştit rămânem. Sambo mergem eliberat şi domnii alţi şi ducem înapoi şi arme.

— Asta ar dura prea mult, îi replică George. Hai să aducem mai întâi armele. Merg cu tine. Şi apoi îl vom elibera împreună pe tovarăşii mei.

— Bine domnu, venit cu mine!

El îl luă de mână pe George şi trase din colibă.

În depărtare, George văzu un foc care abia mai pâlpâia.

În jurul lui se aflau numeroşi negri ce făceau parte din tribul lui Mbofo sau poate a lui Mbego. Sărbătoreau prinderea celor albi. Probabil vinul făcut din palmier pe care triburile negre îl făceau foarte bun a curs valuri în aceea noapte şi acum încă se plimbau paharele făcute din coji de dovleac din mână în mână, din gură în gură.

Această petrecere a negrilor se potrivea cât se poate de bine intenţiilor lui George şi ale tovarăşilor lui. Dacă negrii nu s-ar fi distrat şi ar fi stat în colibe, eliberarea lor nu ar fi fost cel puţin deocamdată posibilă.

Sambo îl trăgea pe George printre colibe. El trecea ca o umbră în faţa lui, fiul căpitanului. Acum se apropia de o colibă mai mare decât celelalte. Asta trebuie să fie coliba lui Mbofo!

Piticul nu se îndreptă însă spre intrare ci o luă spre peretele din spate a colibei. George auzi tăişul cuţitului ce taie în peretele de palmier. Cu siguranţă piticul alesese acest mod de a pătrunde în colibă, aşa încât ştia că la intrare putea să-i aştepte ceva periculos. Avea el motivele lui să creadă aşa ceva.

— Domn aşteaptă aici. Eu merge aduce armele la domni.

Apoi dispăru prin spărtura. George ascultă încordat. Înăuntru se auzi o chemare înceată după care urmă un oftat uşor. Când tocmai se gândi că ar fi cazul să-l ajute pe Sambo auzi aceleaşi cuvinte:

— Domnu, ia astea!

Din mâinile piticului îşi luă cureaua cu arme pe care şi-o prinse imediat. Curelele tovarăşilor şi le puse pe braţul stâng în vreme ce puştile le atârnă pe umărul drept – cam greu totul, ce-i drept. Mâna dreaptă şi-o lasă liberă în cazul în care ar fi avut nevoie să folosească pistolul sau cuţitul. Sambo ieşi apoi din colibă.

— Domnu, venit repede. Luat sac de la Sambo.

Micuţul se strecură mai departe spre altă colibă. George îl urma sârguincios încercând să nu facă zgomot. În faţa unei colibe rămase puţin pe loc, ascultă cu atenţie apoi dispăru înăuntru. După patru, cinci secunde în urmă apăru Petre, iar în spatele lui drăgălaşa căpetenie a poporului de pitici. Petre luă întâi armele tovarăşilor de la George. Acum se putea apăra nestânjenit dacă era cazul şi era fericit că i se luase greutatea de pe braţ şi umăr.

După încă câteva minute fură eliberaţi şi căpitanul cu doctorul Bertram. De vorbe mari nu mai era timp şi Sambo îi zorea să părăsească satul.

Abia după ce lăsară satul cu mult în urmă, avu loc un mic sfat între ei. Cel mai mult i-ar fi plăcut lui George să se întoarcă şi să-i pedepsească pe Mbofo şi pe Mbego. Piticul le spuse că acolo se aflau o sută sau chiar mai mulţi războinici care ar fi fost totuşi foarte greu de învins. Femei şi copii nu se aflau în sat. Ei se aflau într-un sat din apropiere unde se mai aflau în jur de vreo cincizeci de războinici. Aşa nu le rămase tovarăşilor altceva de făcut decât să se îndepărteze cât mai repede de sat. Drumul prin pădurea deasă nu era neapărat lipsit de pericole.

Spre norocul lor tovarăşii aveau la ei lanterne la lumina cărora reuşiră să evite de câteva ori şerpi veninoşi porniţi în căutare de pradă. Odată chiar se auzi mârâitul unui leopard care însă nu-şi făcu apariţia. Tovarăşii nu înaintau prea repede, fiind încă suferinzi de pe urma loviturilor primite de la negri când aceştia îi făcuseră prizonieri. Până acum din cauza emoţiei nu simţiseră dara cum începură din nou zumzăitul şi durerile în cap. Abia peste câteva ore bune începură încetul cu încetul să-şi revină.

V
RĂZBUNAREA

LA REVĂRSATUL ZORILOR Samba şi tovarăşii ajunseră în acel luminiş în care în începutul mersului prin pădure îi luase la mijloc pe cei doi negri. Tocmai doreau să se îndrepte spre stânga când George spuse:

— Tată, uite acolo este o colibă ascunsă în tufişuri. I-am văzut întâmplător acoperişul. De aceea n-a vrut Mbego să treacă prin ea ci ne-a condus pe cărarea din dreapta. Dacă coliba ascunde vreun secret? Hai să ne uităm!

— De fapt nici acum nu ştiu ce ne ascunde Mbego şi de ce ne-a atras într-o capcană şi ne-a luat prizonieri. Ştim atât că el cunoştea bine crocodilul şi leopardul care erau domesticiţi.

— Poate ştie Sambo secretul lui Mbego, tată. Sambo a fost mult timp prizonier în tribul lui Mbofo.

Piticul ar fi putut urmări discuţia, dar Farrow şi fiul său vorbiseră în franceză, dar spre surprinderea lor încă el spuse în franceză:

— Mbego căpetenie el. Mbofo soţ la sora lui. Mbego crocodil îmblânzit. Crocodil atacă oameni albi, ca Mbego poate să fure la ei. Mbego îmblânzit leopard care omorât tânăr domn. Şi el trebuit atacat vânător alb şi Mbego să fure la ei. Lucrurile de la albi aici în colibă Mbego păzeşte la ele.

Atunci el ridică sacul pe care-l adusese din coliba lui Mbofo.

— Aici este tot lucruri de la vânători albi, adăugă el, arătând sacul, Mbego rău, Mbofo mai rău estem.

— Asta-i bună! strigă căpitanul. M-aş fi crezut aşa ceva despre cei doi.

Tovarăşii se grăbiră să iasă acum din ţinutul lui Mbego. Dacă fuga le-a fost descoperită, sigur erau pe urmele lor pentru a-i prinde din nou. În luminişul în care zăcea mort crocodilul, Sambo se opri dintr-odată. El auzise un zgomot şi şopti:

— Domnu! Leopard!

George se uită în jur şi văzu nu departe un leopard întins în iarbă care după o masă bună se prăjea la soare. Ochii şi-i ţinea aproape închişi dar cu siguranţă să-i văzuse pe camarazi. George îşi luă rapid puşca de pe umăr şi îi făcu semn lui Sambo.

— Nu trageţi, domnule! Toţi animale de aici de la pădure sfinte! Trageţi numa dacă ei atacă om!

Piticul făcu un pas către leopard şi spuse încet: câş, câş!

La aceasta leopardul se ridică leneş şi dispăru în adâncul pădurii de unde venise. Se auzea zgomotul crengilor călcate:

Doctorul Bertram îi urmări metoda foarte interesat de ea:

— Aşa aş dori şi eu să mă asculte toate animalele! le spuse el încet colegilor săi.

— Sambo cunoaşte toţi animalele de la pădure, spuse mititelul şi ştie purtat la ei.

Tovarăşii erau muţi de uimire.

— Domni rog mergem mai departe! îi zori piticul. Căpitanul şi camarazii săi mărşăluiră mai departe.

În sfârşit ajunseră la acel curs de apă şi la lacul unde era ascuns submarinul. Surprinşi văzură o barcă de aluminiu pe vas. Abia când ajunseră pe râu răsuflară uşuraţi. Aici Mbego nu le mai putea face nimic, mai ales că Petre din câteva lovituri de cuţit făcu praf canu-ul căpeteniei negre. Bucuria pe submarin a fost foarte mare când cei patru se întoarseră nevătămaţi. George propuse să trimită o telegramă francezilor, pentru ca aceştia să ia la cunoştinţă „îndeletnicirile" lui Mbego şi Mbofo. Căpitanul însă nu a fost de acord.

— Nu trebuie să ne băgăm nasul nu ne fierbe oala. În afară de asta trebuie să fim atenţi să nu fim noi înşine descoperiţi. Dacă ne-ar prinde am sta la închisoare mult şi bine şi ne-am lua adio de la submarin.

Atunci George se lumină.

— Poate mai avem ocazia să-l întâlnim pe Mbego pe drumul de întoarcere, spuse doctorul Bertram.

— Am putea să mai mergem mai adânc în interiorul uscatului.

— Înainte de toate trebuie să ajungem înapoi la fluviu, hotărî căpitanul, aici suntem ca într-o cursă de şoareci.

— Acolo, ascultaţi. Tobele negrilor comunică ceva, strigă doctorul.

Într-adevăr din depărtare se auzea bătaia tobelor negrilor atât pe întinsul uscatului cât şi prin pădure venind spre ei.

Sunetele lor aveau ceva misterios.

Sambo ascultă cu atenţie apoi spuse:

— Tobele spune că aici ascuns nava care ştie merge şi sub apă. Voi asta estem domnii?

— Cu siguranţă, despre noi este vorba, îi răspunse căpitanul rânjind, Mbego a început foarte viclean. El ştie că va primi o recompensă dacă ne găseşte şi ştie că unii francezi pot descifra limbajul tobelor.

— Dar la voi estem dovezi, aici la sac, îi replică Sambo.

— Ai dreptate Sambo, dar nu sunt aşa sigur că francezii vor lua acele bucăţi drept dovezi a faptelor ruşinoase făcute de Mbego şi Mbofo.

— Să pornim, strigă George tatălui său.

— Este şi cazul, îi răspunse căpitanul. Dar să ne scufundăm nu putem decât în fluviu. Şi acolo trebuie să avem mare grijă pentru că francezii nu dau date precise despre adâncimea lui în diferite locuri. În afară de asta porţiunile cu nisip trebuie că s-au schimbat de mult. Hărţile sunt încă de pe vremea războiului.

Sambo a fost rugat să vină cu ei în turnul submarinului. Piticul holbă nişte ochi înfricoşaţi şi nu se dezlipi de George care era încă mai era o vreme.

— Eu merge acolo numai dacă vine şi domnu Tânăr, spuse el, după ce se gândi o vreme.

— Rămâneţi amândouă pe punte, le strigă căpitanul. Dar dacă intervine ceva periculos va trebui să vă cam grăbiţi. George, Petre şi Sambo rămăseseră aşadar pe puntea din faţă în apropierea turnului.

Căpitanul preluă cârma şi dădea acum comenzi prin megafoane pentru ca motoarele să fie pornite. Aproape fără zgomot submarinul alunecă din ascunzătoarea lui pornind pe braţul de apă spre lărgimea fluviului Congo.

George îl întrebă pe pitic dacă cunoştea întrucâtva fluviul. Acesta dădu din cap.

— Eu fost să pescuieşte ades cu Mbego. Aici fluviu estem foarte adânc. Cum piticul îi arătă fluviul chiar lângă mal, căpitanul îndrăzni să navigheze chiar pe lângă ţărm. Aici avea posibilitatea să se ascundă repede dacă era vreo primejdie în tufişurile de trestie înaltă.

O nouă ascunzătoare pentru submarin dorea să găsească cu mult mai departe de cea de până acum. Dar lucrul respective nu-l putea face numai către înserat fiindcă mergeau foarte încet din raţiuni de prudenţă. O oră trecu. Submarinul aluneca încetişor şi linişti de-a lungul ţărmului împădurit al fluviului.

Tufişurile de trestie se întindeau aici pe suprafeţe întinse.

Farrow lasă să meargă motoarele cu un sfert din puterea lor şi se uita atent în toate părţile, dar nu putut descoperi nimic ce să-i dea de bănuit. Se apropie de o parte a ţărmului descoperit. După ce-şi luă binoclu de la ochi dori tocmai să comande o creştere a vitezei pe această porţiune, când auzi un strigăt ciudat pe ţărm.

George şi Petre se repeziseră în acelaşi moment şi balustrade submarinului. Strigătul ciudat se repetă. Era

parcă strigătul unui om ce se afla în pericol. Nici unul dintre cei de pe submarin nu observară, canoea care se desprinse fără zgomot de ţărm şi acum urmărea submarinul. Distanţa dintre ea şi submarine se micşora tot mai mult. În barcă stăteau doi negri care vâsleau repede şi cu îndemânare. Erau: Mbego şi Mbofo.

Figurile lor nu prevesteau nimic bun. Tovarăşii de pe submarine erau în continuare atenţi la strigătele ce păreau să vină de pe ţărm.

Canu-ul negrilor se apropia tot mai mult. Când fură foarte aproape Mbego îşi luă sulița în mână. O cântări în mână şi se pregăti să o arunce. În acel moment piticul îşi descoperi inamicul.

George şi Petre se întoarseră în direcţia pe care o arăta mâna întinsă a lui Sambo. Apreciară situaţia generală şi de-abia mai avură timpul să-şi aplece capetele când pe deasupra lor vâjâiră lănci ascuţite. În acelaşi moment se petrecu ceva neaşteptat. Mbego îşi pierduse brusc echilibru după ce-şi aruncase lancea şi acum canu-ul său se clatină serios.

Mbofo vru să restabilească echilibrul ambarcaţiunii, dădu greşi, însă şi acesta se răsturnă. În apropiere apărură deodată doi crocodili care până atunci stăteau nemişcaţi, acum încă profitară din plin de incidental produs şi capetele lor hidoase ţâşniră la suprafaţa valurilor şi într-o clipită îşi prinseră prada pentru a porni apoi cu ele într-o călătorie fără întoarcere, spre adâncuri. Degeaba au încercat camarazii să sperie dihăniile prin strigăte, acestea nu se lăsară intimidate.

George şi Petre se cutremurară. Era foarte adevărat că cei doi fuseră duşmanii lor dar o astfel de soartă nu le-o doriseră niciodată.

Da, s-ar fi luptat cu aceştia poate i-ar fi ucis în focul luptei, dar acum era însă cu totul altceva.

Sambo însă strălucea de bucurie. Mentalitatea băştinaşilor era desigur alta decât a oamenilor albi.

În astfel de cazuri primitivi de tipul lui Sambo cunoşteau prea puţin mila sau chiar deloc. Tare şi răspicat piticul strigă cu vădită bucurie în voce.

— Surubu acum fericit. Cei doi vor cunoaşte acum mânia zeilor!

— Cu toată viteza înainte! strigă căpitanul prin porta voce. Farrow nu-şi putut da prea bine seama ce s-a petrecut cu Mbego şi cu Mbofo dar îi era foarte clar acum că strigătele de ajutor dinspre desiş erau în strânsă legătură cu cei doi negri.

Cu smucitură bruscă Dox-ul ţâşni înainte, tocmai la timp ca norul de suliţe care veni dinspre marginea desişului să cadă în locul unde se aflase cu o clipă mai devreme Dox-ul.

Doi, trei negri se repeziră de sub pavăza tufişurilor ocrotitoare înainte, agitându-şi cu furie suliţele pe care încă nu le azvârlise.

Acum însă era prea târziu. Distanţa dintre aceştia şi submarin se mărea din ce în ce.

— Veniţi cu toţi de vă adăpostiţi în spatele turnului, le strigă căpitanul oamenilor săi, care se mai aflau pe punte. Poate se mai găsesc de-a lungul ţărmului şi alţi negri care vor să ne blagoslovească cu suliţele lor. Vom fi cu siguranţă la adăpost numai după ce vom fi lăsat în urmă ţărmurile astea acoperite cu tufe dese de bambuşi. Îndărătul acestora negri au un adăpost minunat.

Dar de-a lungul fluviului nu mai dădură de alţi negri. Atacul acestora a fost definitiv zădărnicit. Nu le mai ardea să-i urmărească pe albi, mai ales după ce sub ochi lor căpeteniile periseră atât de tragic. În faţa acestora stătea o sarcină importantă, aceea de a-şi alege noile căpetenii şi asta nu putea fi făcut cât ai bate din palme. Camarazii ştiau acest lucru. Lucrul acestora dura la sălbateci mai multe zile şi se petrecea după un anumit ceremonial care trebuia respectat neapărat. După un sfert de ceas Sambo îi strigă căpitanului.

— Sambo ştie ascunziş bun. Fluviul începe chiar din desişul de bambuşi. Fluviul foarte adânc. Vas de la noi, nu văzut. Masser va fi cu siguranţă de asta garantează Sambo!

Pe Farrow nu putea decât să-l bucure ce-i spunea Sambo, de-asemenea şi pe camarazii care-i datorau şi ei piticului, multe.

Într-un mers accelerat Dox-ul o luă împotriva curentului, Kern având sarcina de-a sta la proră pentru a semnala imediat căpitanului său eventualele piedici, care ar fi putut apărea. Nu dură mult până ce ajunseră din nou în preajma malului de unde începea din nou desişul des de bambuşi. De-acum Farrow se simţea în siguranţă. Căpitanul se apropie cât putut de mult de mal. Deodată Sambo ridică braţul drept arătând undeva în faţă:

— Acolo începe fluviu, Masser!

— Cum direct spre desiş spui tu, Sambo s-o luăm, se nedumeri Farrow.

Sambo încuviinţă cu însufleţire. Dox-ul o porni deci înainte spre păduricea deasă de bambuşi care răsărea parcă din apă. Îndărătul acesteia camarazii văzură cu mirare un

braţ larg de apă care o tăia de-a dreptul printre cele două păduri de beţe de bambuşi aşezate de-a dreapta şi de-a stânga acestuia. Apele fluviului erau umbrite parţial de tufişurile înalte ale acestor monştri vegetali, paznici seculari ai acestei căi maritime, sau mai bine zis fluviale pe care n-ar fi bănuit-o niciodată.

— Aici adânc bine! strigă Sambo. Aici Massers stat bine ascunşi! Căpitanul îi mulţumi încăodată piticului pentru toate serviciile făcute şi se interesă dacă camarazii puteau la rândul lor să-l răsplătească cumva?

— Sambo invită Massers la poporul său, ca musafiri! replică acesta. George a făcut o tumbă de bucurie la auzul propuneri. De mult îşi dorea el să facă o vizită acestui popor misterios şi iată acum ocazia i se oferea, ca să zic aşa pe tavă. Căpitanul zâmbi numai pe sub mustaţă, văzând bucuria fiului său şi promise lui Sambo să-i viziteze poporul în caz că va găsi o ascunzătoare bună pentru Dox.

— Masser merge înainte, se mărgini Sambo să zică. După o jumătate de oră, fluviul se lărgi atât de mult încât deveni aproape un lac. Desişurile dese de bambus se înălţau brusc chiar de la maluri.

— Acest lac, căci un lac uriaş părea acum, nu cred să-l fi zărit până acum, ochi de european.

— Aici bun pentru vas de la Masser, dacă ei vor plece, a fost de părere piticul.

— Mâine dimineaţă începem marşul, hotărî Farrow.

— Nu pe uscat Masser, Sambo are canu. Căpitanul a dat comanda de oprire a motoarelor şi-acum îşi îndreptă vasul spre malul stâng, unde desişul părea deosebit de prielnic scopurilor sale.

Aici puteau, camarazii care rămâneau la bord, adăpostiţi minunat, să culeagă fructe în pădurea tropicală, sau să pescuiască după cum voiau în apele bogate în peşte ale lacului.

Pe Sambo îl vor însoţi alături de căpitan numai George, doctorul şi Petre uriaşul. Sambo îşi reprimă în cele din urmă neîncrederea şi intră cu George în interiorul submarinului. Mirarea sa a fost fără margini când se confruntă cu minunăţiile tehnici moderne. După această vizită în interiorul submarinului, Sambo îi privea acum pe albi cu o teamă şi o veneraţie pe care de altfel nu-i credita mai mult nici pe zeii poporului său.

Le atribuia evident puteri extraterestre.

La întrebarea lui Farrow, Sambo le dădu asigurări ferme că aici camarazii vor putea rămâne netulburat cât vor voi,

şerpi veninoşi şi animale prădătoare fiind foarte rare prin părţile astea, iar satele negrilor destul de îndepărtate pentru a nu le pricinui vreo neplăcere.

Noaptea se scurse în linişte. După un mic dejun suculent cei patru camarazi care urmau să plece-n călătorie cu Sambo îşi luară rămas bun de la restul camarazilor care rămâneau la bordul Dox-ului şi-l urmară pe Sambo care se instalase la cârmă în timp ce Petre apucă vâslele. Nu după mult timp îşi cârmi canu-ul spre un fluviu adiacent, de-asemenea străjuit de maluri împădurite. Rindow preluase ca de obicei comanda Dox-ului pe durata absenţei căpitanului său. Ce vor întâmpina cei patru membri ai echipajului submarinului, alături de piticul Sambo, va fi descris în numărul viitor.

Sfârşitul volumului : **CĂPETENIA FALSĂ.**

În numărul următor:

PIGMEII PERICLOŞI

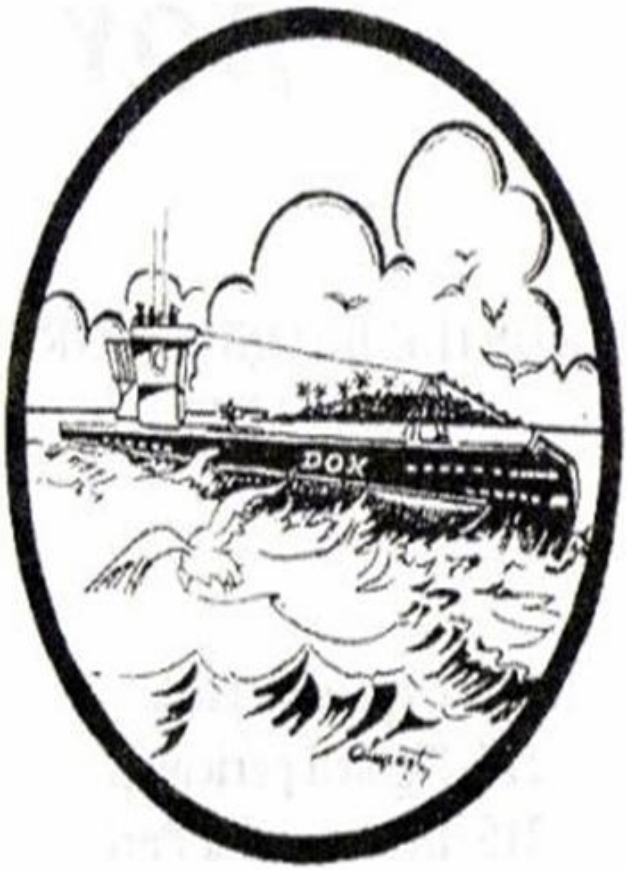
DOX

In Numărul următor:

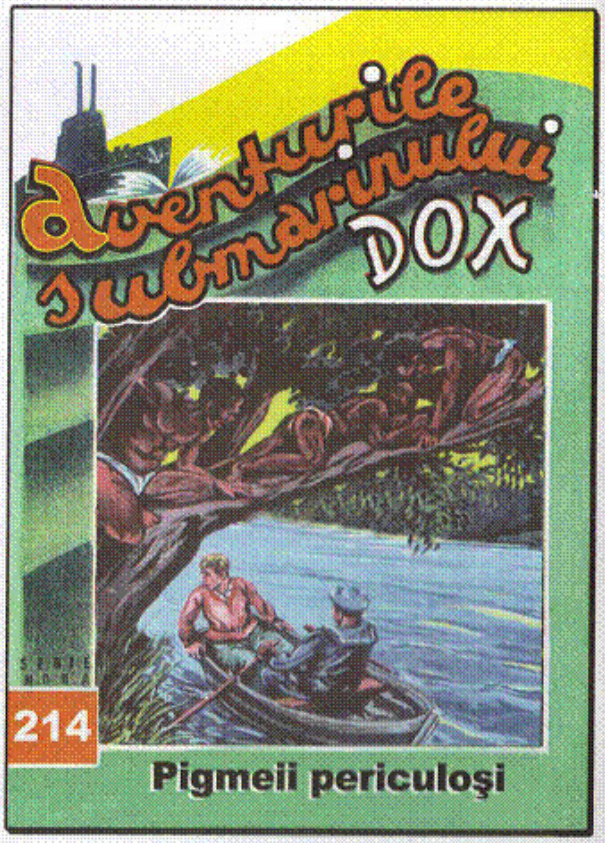

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro